

Το «αντίο» του Αλέξανδρου Νικολαΐδη

Θα ξεκινήσω με αυτό το κλισέ, ότι για να διαβάσετε τώρα αυτήν την δημοσίευση μου, **μάλλον έχω φύγει για κάπου καλύτερα ή και για το πουθενά.**

Δύο χρόνια, βασανίστηκα κι εγώ με τον καρκίνο. Με έναν τόσο σπάνιο τύπο καρκίνου, το καρκίνωμα πυτ, που αυτή τη στιγμή εννέα στους δέκα Έλληνες γιατρούς που το διαβάζουν, το ακούν για πρώτη φορά και θα σπεύσουν να το ψάξουν. Ευτυχώς ο δικός μου γιατρός, ο υπέροχος Γιάννης Μπουκοβίνας που **με πήρε από το χέρι στο πιο δύσκολο ταξίδι της ζωής μου**, τον γνώριζε αυτόν τον σπάνιο τύπο και έκανε τα πάντα για να με σώσει ή να μου χαρίσει λίγη παραπάνω ζωή. Κίνησε γη και ουρανό, να φέρει φάρμακα κυριολεκτικά από την άλλη άκρη της γης για να τα δοκιμάσω.

Δύο χρόνια **δεν είπα ποτέ "Γιατί σε εμένα"**; Δεν υπάρχει πιο εγωιστική σκέψη από αυτή. Σε κάποιον τυχαίνει, στον διπλανό μας, στον γείτονά μας, στον συνάνθρωπό μας. Και πλέον τυχαίνει σε πολλούς. Αν βάλω ένα πρόσημο τύχης στη ζωή μου, θα σας πω ακόμα και τώρα, ότι ήμουν τυχερός άνθρωπος. **Είχα την ευλογία να κάνω τα όνειρα μου πραγματικότητα**, να ανέβω στο βάθρο πολλές φορές, να δοξάσω τον αθλητισμό και την χώρα μου, να γνωρίσω ανθρώπους από όλον τον κόσμο, να μάθω το σεβασμό, την ευγενή άμιλλα, αξίες τόσο σημαντικές και να προσπαθήσω να τις κάνω πράξη και στη ζωή μου.

Είχα την τύχη να με αγαπήσει η πιο υπέροχη γυναίκα του κόσμου, το δώρο μου από το Θεό, όπως είναι και το όνομα της, και να αποκτήσουμε μια πανέμορφη οικογένεια.

Έτσι και σε αυτή την ατυχία που με βρήκε, είπα ευχαριστώ, που αν αυτό ήταν γραφτό να έρθει στην οικογένειά μου, δεν βρήκε εκείνη ή τα παιδιά μου. Εγώ έπρεπε να το ανέβω αυτό το βουνό, έχω έπρεπε να σηκώσω αυτό το βάρος. Όχι εκείνοι.

Σε αυτό το δύσκολο ταξίδι, στάθηκα τυχερός γιατί **συνοδοιπόρο είχα την αλληλεγγύη και την φροντίδα τόσων πολλών ανθρώπων**, που πολλές φορές αναρωτήθηκα τι έκανα για να αξίζω όλα αυτά που με ανιδιοτέλεια μου προσέφεραν. Πρώτος ο γιατρός μου ο κ. Μπουκοβίνας, ο πρύτανης, ο κ. Δημόπουλος, που βοήθησε τόσο πολύ στην πρώτη φάση της ασθένειάς μου αλλά και αργότερα, στο να πάρω κάθε θεραπεία όσο πιο γρήγορα γίνεται. Ο κ. Ηλιάδης ο θωρακοχειρουργός μου, ένας εξαιρετικός επιστήμονας που με αγκάλιασε σαν πατέρα στο πολύ δύσκολο χειρουργείο μου, στους πνεύμονες, ο κ. Πέιος, ο νευροχειρουργός που μου απάλυνε τους φριχτούς πόνους και πολλοί πολλοί άλλοι, από νοσηλευτές μέχρι τραυματιοφορείς, **όλοι μου έδειχναν την αγάπη τους και αυτή η αγάπη μου έδινε δύναμη.**

Θέλω να πω σε όλους τους κάτι.

Πετύχατε. **Με κρατήσατε στη ζωή περισσότερο από όσο αναλογούσε στον πολύ επιθετικό καρκίνο μου, μου χαρίσατε το χρυσό μετάλλιο της παράτασης της ζωής μου** σε μια πολύ κρίσιμη στιγμή, όταν η κόρη μου η Ελεάννα ήταν μόλις 3,5 ετών και

δεν θα θυμόταν τίποτα από εμένα, ενώ τώρα στα 5,5 της χρόνια θα με θυμάται έστω σαν μακρινή ανάμνηση και θα μπορεί να διηγηθεί ιστορίες στον μικρό της αδερφό τον Γιώργο, ώστε να με κρατήσουν ζωντανό στην καρδιά τους για πάντα.

Φίλοι μου, σε αυτή τη ζωή που είμαστε όλοι περαστικοί, **μεγαλύτερη σημασία έχει τι αποτύπωμα θα έχουμε αφήσει**, και όχι πώς ή πότε θα φύγουμε.

Αν ερχόμαστε σε αυτή τη ζωή για κάποιο σκοπό, εγώ έχω αποφασίσει ποιος θα είναι αυτός. **Να προσφέρω ελπίδα μέσα από όσα κατάφερα στην ζωή μου**, από τα όμορφα μέχρι τα άσχημα. Για αυτόν τον λόγο, τα δύο μου αργυρά Ολυμπιακά μετάλλια, της Αθήνας και του Πεκίνο, που για χρόνια κρύβω καλά, ήρθε η ώρα να βγουν και να επιστρέψουν εκεί που ανήκουν, στις **παναθρώπινες αξίες**. Τελευταία επιθυμία μου είναι, τα δύο αυτά μετάλλια, να βγουν σε δημοπρασία και το ποσό που θα συγκεντρωθεί να δοθεί σε δομές για τα παιδιά που θα επιλέξει η οικογένειά μου.

Αν σωθεί έστω ένα παιδί, θα αξίζει κάθε κλωτσιά που έχω φάει στο κεφάλι, κάθε κάταγμα στα πόδια μου.

Αυτό είναι το αποτύπωμα που θέλω να αφήσω στην κοινωνία, αυτή είναι η κληρονομιά που θέλω να μείνει στα παιδιά μου.